

er en stor Hjælp for Kommunerne. Dernæst påaastaa jeg, at det er omtrent umuligt at fordele Bidragene, som her er foreslaaet. Jeg vil ikke regne — det kunne vi altid komme til — den formelle Bestemmelse om, paa hvilken Maade de skulle fordeles; det er vist glemt, at Bidragene skulle deles paa en anden Maade end efter det forrige Lovforslag; men det er nu Bagateller, som man ikke skal opholde sig ved. Det vil imidlertid næsten være umuligt for Kommunerne at fordele paa rette Maade; thi der skal tages Hensyn til, hvor længe et Medlem har opholdt sig i hver enkelt Kommune, og naar man husker paa, at det er adskillige hundrede tusinde Medlemmer, hvis Opholdssteder skulle regnes ud, vil der detved fremtidsens aldeles utrolige vækstlige Skrivelser; derimod er det den simpleste Sag for Statskassen at udrede Bidragene til Sygekasserne. Den høitæredede Finansminister fremhævede ganske vist forleden Dag, at det kunde Statskassen ikke indlade sig paa, men jeg tror, at det var en Korttællelse fra hans Side, thi det var foreslaaet i For, at Statskassen skulde udrede Bidraget de første Aar, og jeg tror ogsaa, det er et simpelt Regnestykke, som med Lethed kan gjøres. Det er altsaa en Bemærkning, der ikke har nogen reel, men snarere en formel Betydning; idet jeg som sagt ikke kan lade end glæde mig over, at vi ere komne ind paa den Vej, at hjælpe Kommunerne for det igjennem at hjælpe Sygekasserne. Dernæst er der et andet Punkt, som ogsaa er berørt af den ærede Tale lige overfor mig (Guds), nemlig den Tid, hvori Sygekasserne skulle hjælpe. Der var foreslaaet 26 Uger forrige Gang, og atter denne Gang er det foreslaaet 26 Uger. Det er ikke fornødt efter min Mening, ikke heldigt at komme med den Art Forslag. De fleste Sygekasser, saa godt som alle, yde kun Hjælp i 13 Uger, thi de lange Sygdomme ere selvstændig udelæggende, i alt Fald for de smaa Kasser. Det kan ikke nytte, at man kommer og siger: Nu skulle Kasserne jo have Bidrag af Staten eller Kommunerne; thi hvor stort er det Tilskud? Det er ganske vist en udmærket Hjælp for Sygekasserne i det Hele, men naar den lille Sygekasse faar, lad os sige 4—5 Kroner for hvert Medlem, og mulig et Par af dens Medlemmer ere yngre i 26 Uger, Naar Sygehjælpen mange Gange hele det Tilskud, her er Tale om. Derfor er det en for vidtgående Fordring. Jeg nævner blot, at i Tydsland, hvor de have en tvungen Sygekasselov, er 13 Uger Maximum, saa det er en meget naturlig og fornuftig Begrænsning, og den stemmer med hele vor

Udvikling. For det store Hele, for Statskassen og Kommunerne har det Intet eller saa godt som Intet at sige, om de skulle hjælpe de Syge, naar de 13 Uger ere gaaede; men for den enkelte og navnlig for den lille Sygekasse er det umuligt at overkomme. Hvad jeg derimod ønsker og ogsaa som Mindretal har gjort gjældende, er, at Sygekasserne skulle have Hjælp, naar Medlemmerne ere yngre udoover den Tid, jeg nævnte, 13 Uger. Det er nemlig vist — og det vil Enhver indrømme, der har haft Noget med Sygekassensinstitutionen at gøre — at det er umaadelig haardt at skulle stryge eller udslette af Sygekassen den flittige eller hæderlige Arbejder, som har gjort Alt, hvad han kunde for at hjælpe sig mod Sygdom, fordi Grændsen for Sygehjælpens Varighed nu er naadet. Det er da haardt at sige: Nu kunne vi ikke mere. Og er der Noget, der er en Pligt for Staten med Hensyn til Sygekasserne, saa er det at hjælpe til, at der kommer en saadan Organisation af Sygekasserne, at de eller det Offentlige ere istand til at hjælpe den Arbejder, som jeg her taler om, den ringere stillede Mand. Han forlener Hjælp, og han bør have den, for at han ikke skal smides ud i det Vilde og Tomme eller falde Fattigvæsenet til Byrde, og ogsaa i den Henseende kan jeg ikke Andet end udtale min varmeste Anerkjendelse af den Maade, hvorpaa Indvandringsministeren har opfatter og i alt Fald bidraget til at gjenneføre dette — jeg veed ikke, om jeg har givet Initiativet dertil — i det Lovforslag, som er forelagt om Fattigvæsenets Ordning, thi det er der taget det Hensyn, som jeg ønsker, der skal tages til saadanne Forhold, ganske vist formelt set paa en lidt anden Maade, men den Gne kan jo ikke ligefrem stryge den Andens Tanker af. Der er i det omtalte Forslag indtast, at den Hjælp, der ydes af Kommunerne, naar Sygekassenhjælpen er hørt op, ikke skal betragtes som Fattighjælp, og at heller ikke den Hjælp, der ydes til gamle Mennekker, som have slydt 60 Aar og have været 10 Aar i Sygekasserne, skal betragtes som Fattighjælp. Saaledes er det indtast i Almindelighed. Jeg synes ganske vist, at noget Saadant burde have staet her, fordi det staar i den allernærmeste Forbindelse med Sygekasserne; og fordi det indeholder den allerstørste Omvæltning for Alle til at melde sig ind i en Sygekasse, naar de vide, at de da blive saaledes stillede. Jeg frigjælder, at Fattiglovsforslaget maaske vil have noget større Værdighed ved at gaa igjennem, end dette Forslag mulig vil have. De omtalte Bestemmelser hængt i alt Fald saa nøje sammen med dette Forslag, at det er ind